

стълбата, която извеждала на бъдия свѣтъ. На последното стъпало той се спрѣлъ и извикалъ на Ицанани:

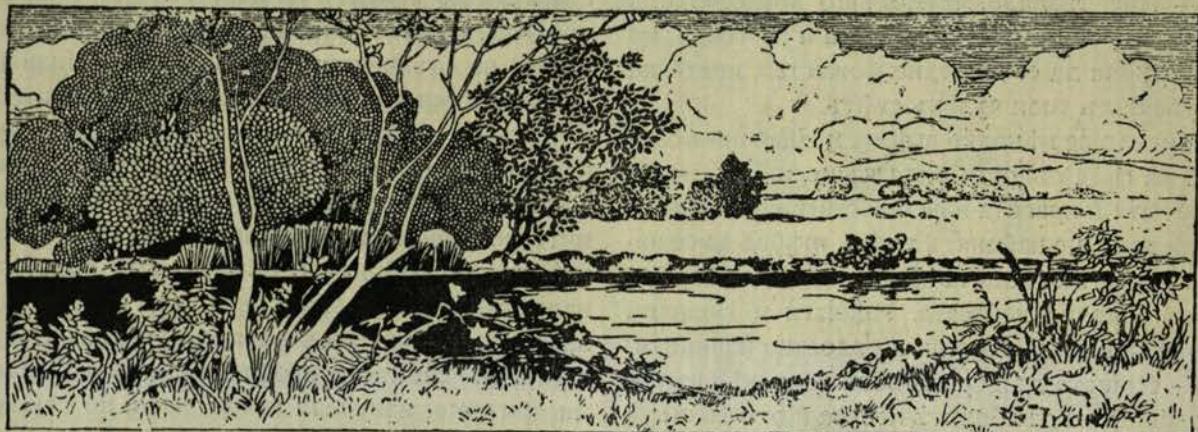
— Надеждата да се срѣщнемъ пропадна. Нашата раздѣла ще бѫде навѣки.

Прѣдъ Ицанаги широко-широко се простиралъ океанътъ, и на повръхността му се отражавалъ образътъ на най-обичната му дѣщера Ама-Теразу. Тя го помолила да се потопи въ вълнитѣ и да се омие въ безпрѣдѣлнитѣ во-

ди на океана. И щомъ се потопилъ, ранитѣ му се затворили, и чувството на пълно помирение съ всичко го обзело.

Животътъ на създателя на земята билъ свършенъ. Той оставилъ свѣта на своите дѣца и прѣминалъ за сетенъ пътъ прѣзъ хилядолѣтния небесенъ мостъ. И досега Духътъ на гъздуха живѣе заедно съ другитѣ небесни духове въ обширнитѣ прѣдѣли на слънчевото сияние.

Прѣведе отъ руски: П. Михайловъ.

ПѢСЕНЬ НА РИБАРЯ.

отъ Фр. Шиллеръ.

Приятна прохлада морето разлива —
Дѣтенце невинно край него заспива.

Звукове неземни
Слуша то на сънь:
Ангели блаженни
Лѣять пѣсень звѣнъ.

Но сепва се, гледа: отъ всички страни
Кротичко го милватъ морскитѣ вълни.

Тѣ шепнатъ му сладко:
— Дѣтенце, стани,
Въ нашитѣ прѣгрѣдки
Ела отдѣхни.

Прѣв. П. М.

